

POJĘCIE „LIKWIDACJI ŚRODKA TRWAŁEGO” NALEŻY INTERPRETOWAĆ SZEROKO

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19 kwietnia 2011 r. uznał, że pojęcie „likwidacja środka trwałego” użyte w art. 16 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych („Ustawa o CIT”) oznacza nie tylko trwałe, fizyczne zniszczenie tego środka, ale również usunięcie go z ewidencji środków trwałych, definitywne zaprzestanie korzystania z niego, czy też pozostawienie w dyspozycji innego podmiotu (sygn. akt I SA/Kr 228/11).

W stanie faktycznym objętym powyższym wyrokiem podatnik twierdził, że jest uprawniony do rozpoznania kosztu uzyskania przychodów, w wysokości wartości niezamortyzowanej części obiektów wybudowanych na cudzym gruncie, w dniu przekazania gruntów ich właścicielom, tj. z dniem sporządzenia protokołów zdawczo-odbiorczych. Według podatnika, z przepisów Ustawy o CIT wynika, że aby podatnik mógł uznać część niezamortyzowanych obiektów jako jednorazowy koszt uzyskania przychodów, spełnione muszą być następujące przesłanki: (1) musi nastąpić likwidacja środka trwałego (środki trwałe nie uległy całkowitej amortyzacji, w wyniku likwidacji powstać musi strata po stronie podatnika), (2) likwidacja tych środków trwałych nie może mieć miejsca w związku z utratą ich przydatności gospodarczej, która jest spowodowana zmianą działalności spółki, (3) koszt taki musi

być poniesiony w celu uzyskania przychodu lub też w celu zabezpieczenia jego źródła. Zdaniem podatnika wszystkie te przesłanki zostały w jego przypadku spełnione. Pojawił się jednak problem interpretacyjny na tle sformułowania „likwidacja”. Podatnik opowiadał się za szeroką interpretacją tego pojęcia i stał na stanowisku, że za likwidację można uznać nie tylko fizyczne unicestwienie rzeczy, ale także definitywne zaprzestanie korzystania z rzeczy i wykreślenie jej ze swojej ewidencji środków trwałych.

W wydanej interpretacji indywidualnej w tej sprawie Minister Finansów uznał stanowisko wnioskodawcy za nieprawidłowe. Zdaniem organu nie można utożsamiać likwidacji księgowej z likwidacją fizyczną, a przepisy Ustawy o CIT wymagają fizycznej likwidacji środków.

Podatnik nie zgodził się z taką opinią organu i wniósł skargę na uzyskaną interpretację. WSA w Krakowie nie podzielił stanowiska organu podatkowego i opowiedział się za szerokim rozumieniem tego pojęcia. Zdaniem sądu, likwidacją jest nie tylko trwałe usunięcie rzeczy, ale także usunięcie z ewidencji, definitywne zaprzestanie korzystania, czy też pozostawienie w dyspozycji innego podmiotu, co znajduje potwierdzenie w orzecznictwie innych sądów.

W celu uzyskania dalszych informacji na ten temat prosimy o kontakt z Aleksandrą Faderewską-Waszkiewicz (aleksandra.faderewska@laszczuk.pl).

PRZECHOWYWANIE KOPII FAKTUR W FORMIE ELEKTRONICZNEJ PRZY WDT

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z 20 maja 2011 r. wskazał, że dopuszczalne jest zastosowanie zerowej stawki VAT do transakcji wewnątrzspółnotowej dostawy towarów („WDT”) w przypadku archiwizowania kopii faktur dotyczących tej dostawy wyłącznie w formie elektronicznej (sygn. akt I SA/Po 250/11).

Wyrok zapadł na tle sprawy o wydanie indywidualnej interpretacji prawa podatkowego. Wnioskodawca we wniosku o wydanie takiej interpretacji wyjaśnił, że wykorzystuje elektroniczne systemy archiwizacji danych do przechowywania kopii faktur dokumentujących dokonywane przez niego transakcje WDT. Zdaniem wnioskodawcy archiwizowane w formie elektronicznej kopie faktur stanowią prawidłowo wystawione faktury w rozumieniu art. 106 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług („Ustawa”). Tym samym, w przypadku WDT wnioskodawca spełnia wymóg posiadania kopii faktury VAT, o którym mowa w art. 42 ust. 3 pkt 2 Ustawy, od którego uzależnione jest opodatkowanie WDT stawką 0% (przy założeniu spełnienia innych wymogów przewidzianych odpowiednimi przepisami).

Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu w indywidualnej interpretacji prawa podatkowego uznał stanowisko wnioskodawcy za nieprawidłowe. Wskazał, że kopie faktur wystawionych przez wnioskodawcę, aby spełniały warunki wynikające z przepisów dotyczących podatku VAT, powinny być wydrukowane i przechowywane w formie papierowej. Kopia faktury dokumentująca WDT, która nie została przez wnioskodawcę wydrukowana, lecz tylko zarchiwizowana w systemie komputerowym, nie może być uznana za kopię faktury wystawionej zgod-

nie z przepisami Ustawy oraz aktów wykonawczych do niej. Tym samym wnioskodawca nie spełnia warunku posiadania kopii faktury VAT i nie przysługuje mu prawo do zastosowania zerowej stawki podatku VAT.

Wnioskodawca zaskarżył interpretację do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu. Sąd ten uznał skargę za zasadną i uchylił zaskarżoną interpretację. Sąd wyjaśnił, że zerową stawkę VAT w przypadku WDT ustawodawca uzależnił m.in. od posiadania przez podatnika w swej dokumentacji dowodów, że towary będące przedmiotem tej dostawy zostały wywiezione z terytorium kraju i dostarczone do nabywcy na terytorium innego państwa członkowskiego. Takimi dowodami, zgodnie z art. 42 ust. 3 pkt. 2 Ustawy, są m.in. kopie faktur. W obowiązującym stanie prawnym nie ma wymogu, aby kopia faktury była przechowywana przez sprzedawcę w formie papierowej, nawet jeśli oryginał został przesłany nabywcy w takiej formie. Przechowywana faktura nie musi być identyczna co do formy z fakturą przesłaną nabywcy, lecz powinna być tożsama co do treści. Zatem kopie faktur mogą być przechowywane w formie papierowej lub elektronicznej. W związku z tym kopie faktur archiwizowane w formie elektronicznej można uznać za faktury, o których mowa w art. 106 ust. 1 Ustawy, wystawione w sposób prawidłowy, tj. zgodny z przepisami prawa podatkowego. Tym samym, w przypadku WDT dokument w ten sposób przechowywany należy uznać za kopię faktury VAT przekazanej kontrahentowi, o której mowa w art. 42 ust. 3 pkt 2 Ustawy, co umożliwia zastosowanie zerowej stawki VAT.

W celu uzyskania dodatkowych informacji na ten temat prosimy o kontakt z Pawłem Makulskim (pawel.makulski@laszczuk.pl).

